Karabaş

— *AliKemal* · 21 Kasım 2015

MEVSİM: GÜLBAHAR

r o m a n

Karabaş, tıpkı Kangal cinsi gibi cüsseli, çalımlı bir köpekti. Enikliğinden beri aldığı terbiye gereği, tam bir çoban köpeğiydi. Sahipleri, Ali Elmas'ın on beş yaşındaki kızı Gülbahar ve küçük kardeşi Alican'dan başkası değildi

Küçük ağılın kapısı açılıp da, Gülbahar ile Alican görününce, Karabaş, Ali Elmas yolcu edildikten hemen sonra önüne konulan yaldan son kalanları da yalayıp yutarak ayaklandı.

İki kardeşin de ayağında siyah Sümerbank iskarpinleri vardı; ama Alican'ın iskarpinleri haylazlıklarını anımsatır biçimde paralanmaya başlamışlardı. İkisi de tıpkı Yetiştirme Yurdu çocuklarının tek tip kılıkları gibi oldukça yeni görünen kumaş pantolon ve pötikare gömlek giyinmişti.

Karabaş, efendilerinin ondan istediklerini yerine getirerek keçileri ağıldan çıkardı, yayıla yayıla kale harabelerine doğru gütmeye başladı. Arada bir yoldan çıkan bir keçi olursa da sahiplerine bir iş düşürmeden bu sorunu hallediyordu.

Alican'ın saçları üç numarayla tıraşlıydı. Gülbahar'ın ise, bir kız çocuğundan çok bir erkek çocuğunu andıran kısa, kıvırcık saçları ve yüz hatları vardı.

Gülbahar, "El fenerini aldın, değil mi?" diye sordu.

Alican, pantolonunun arka cebinden çıkarttığı, yassı pille çalışan, yassı, küçük bir el fenerini çıkarıp gösterdi. "Aldım."

"İyi."

"Bu gün de dereye ineydik ya..."

"Nedenmiş o?"

"Harabelerde Hamido çıkarsa ya, karşımıza?"

Gülbahar, "Hamido köylülerin paralarını aldı, gitti. Bir daha uğramaz buralara," diyerek onu sakinleştirmek istedi.

Alican, "öyle deme, paraları ağaya verip tapuları getirecekmiş o," deyince Gülbahar zekice gülümsedi. "Çok beklerler."

Alican, harabelere gitmeyi hiç istemiyordu, "Eski insanlar, paralarını oralara saklamış olsalardı, Hamido, oralarda saklanırlarken bulurdu, boşu boşuna kazıp duruyorsun toprağı," diye söylenmeye başladı.

Gülbahar, kendinden emindi. "Ama onların hazine saklamak için zekice düşünülmüş bir sürü yeri vardır. Harabelerdeki gizli bölmeler tam öyle yerler. Hamido onları bulabilecek kadar zeki değildir. Zeki olsaydı, eşkıya olmazdı zaten..."

Yamaçtan yukarı çıkıp, yukarıdaki eski kale kalıntılarına ulaştıklarında, keçileri az ilerdeki kayalıklara doğru yayılmaya başlamıştılar bile. Onları kendi hallerine bırakan Gülbahar ve Alican, yanlarındaki Karabaş ile birlikte, Kayalıkların tepesinde ki yıkıntılar içinde, Gülbahar'ın, varlığına can-ı gönülden

inandığı defineyi aramaya gittiler.
Alican, “bulduğumuz define keçilerimizin sayısını arttırmaktan başka bir şeye yararmış gibi... Bizim buralarda başka ne iş yapılır onca parayla. On beş keçiyi kovalamak yerine beş yüz keçi kovalamak zorunda kalmak daha iyi bi’şey mi?” diyerek söylenmeye başladı.
Gülbahar, kayalıklarda bulunan çalıları kemirmekle meşgul görünen keçileri göstererek, “Keçileri keyif edebilecekleri yerlere getirdik, Kaya eteklerinde kendi kendilerine eşeleniyorlar. Benim sayemde keçi kovalamıyorsun işte. Daha ne istiyorsun?” diyerek gülümsedi.
Dar setin sonuna ulaşmışlardı. “İşte geldik.”
Çıktıkları yerde her tarafa taş ve sütun yıkıntıları saçılmıştı. Gülbahar’ın bir ay kadar önce define aramayı bu yıkıntıların arasında sürdürürken yerinden oynattığı bir kaya parçasının arkasında normal bir insanın ancak sürünerek girebileceği küçük bir in ağzı keşfetmişlerdi. Gülbahar, içinde gizlenmiş bir definenin olabileceği inancıyla sürünerek geçtiği deliğin arkasında küçük bir mağaraya ulaşmıştı. Mağarada büyük bir umutla aramaya başladıkları define yerine de, yeraltına inilen basamaklar, basamaklardan inilen yeraltında ise karanlık ve soğuk galeriler ve bunların kenarlarında yer alan höyükler ile kayalığın içeriden aşağılara doğru oyulmasıyla oluşturulmuş yeni basamaklar keşfetmişlerdi. Şimdiye kadar o basamakları kullanarak, keşfettikleri bu uçsuz bucaksız gömütün alt katlarına inmeye cesaret edememişlerdi. Daha doğrusu Alican, karşılarına çıkması muhtemel yeraltı canavarlarının varlığına olan inancıyla engellemişti bunu. Bu yüzden inin ağzına yakın bölmelerde oyalanıyorlardı şimdilik. İnin ağzını örttükleri bir çalılığı kenara çekerek deliği açtılar.
Dar delikten sürünerek içeri süzülürken, Gülbahar, peşlerinden gelerek onlarla birlikte içeri girmeye kalkışan Karabaş’ a dönüp, “Sen nereye bakayım, böyle? Koş, keçilerin başına!” diye söylenince, sanki hayvana değil de bir insana komut vermiş gibi Karabaş, geldikleri tarafa doğru verilen vazifeyi ifa etmeye gitti. Karabaş’ı yolladıktan hemen sonra onlar da yeraltına inen basamaklardan indiler.
Yeraltına girdikten sonra, keşfettikleri o yeraltı odalarından birisine girdiler. Ortalık geldikleri yoldan ulaşan hafif bir ışıkla loş karanlıktı. Alican cebinden çıkarttığı el fenerini yakıp etrafı aydınlatmaya başlayınca, Gülbahar onu, “Yakma şunu! Pili bitmesin,” diyerek ikaz etti. “Kazarken bir şey bulursak, iyice görmek için tutarsın ışık.”
Alican oynaması için izin verilmediğine kızarak el fenerini söndürdü. Kaba bir ifadeyle, “Nah bulursun,” diye söylendi.
“Görürsün bak, bulacağız.”
Gülbahar cebinden çıkarttığı uzun saplı bir çakıyı açıp daha evvelden kazdıkları bir çukuru derinleştirmek üzere kazmaya başladı.
“Buradan çok ümitliyim. Buranın üstüne o levhayı boşuna kapatmış olamazlar. Biraz daha derinleştirirsek bir şeyler çıkabilir, belki...”
Çukurun dibini kazmaya ve çıkarttığı taşı, toprağı bir kenara aktarmaya başladı. Bir taraftan da kardeşine bu harabelerle ilgili düşüncelerini anlatmaya başladı:
“Eskiden buralarda yaşayan insanların hayatları hep savaşarak geçiyordu. Onlar başkalarıyla savaşıyor, başkaları onlarla savaşıyor, hep savaşıyorlardı. O zamanlar hükümdarlar, para kazanmak için birbirleriyle savaşarak, birbirlerinin ülkelerini yağma ederlermiş. İşte, buradaki insanlar da, o hükümdarlar paralarını

bulup alamasınlar diye böyle gizli yerlerde saklarlarmış paralarını. Hiç kimse, hiç kimsenin, parasını nereye sakladığını bilemezmiş. Savaşırken ölenlerin paraları da, sakladıkları yerlerde kalırmış...”
Alican, meraklı, “Oğluna kızına da söylemez miymiş peki? Hani, ölürsem eğer, falan yerde para sakladım, gidip bulun, harcayın emi, diye tembih etmez miymiş?” diye sordu.
Gülbahar, bir süre, taş ve topraktan başka hiçbir şey bulamadan elindeki bıçağı ile eşeleyerek çukuru iyice derinleştirmişti. Epey yorulmuştu; gene de burnundan soluyarak kardeşinin merakı olan şeyleri açıklamaktan vazgeçmedi:
“Bazen söylemezlermiş. Ansızın saldırıya uğradıkları vakit, söylemeye zamanları olmazmış. Bazen de, söyleyecek çocukları olmazmış. Ben onların sakladığı o altınları bulacağım. Bulup başka bir yere saklayacağım. Sonra da Bulanık’ a gidip kendime bir ev ve bir kitapçı dükkânı satın alacağım. Dükkânda dünyada yazılmış ne kadar kitap varsa, hepsini satacağım. Ve sonra kendim de kitaplar yazacağım. Bir sürü kitap... Eğer istersen sen de benimle birlikte yapabilirsin bütün bunları...”
Alican’ın bir itirazı vardı. “Ama kızlar dükkân açmaz ki.”
Gülbahar, homurdanarak; “Açar. Bizim burada açmazlar belki ama Bulanık’ta açarlar,” diye çıkıştı.
“Açmazlar.”
“Açarlar! Ben açacağım. Görürsün... Babamın getirdiği kitapları okumadığın için cahil kaldın sen. Bilmiyorsun.”
“Okumam ben. Sen okuduklarını anlatıyorsun ya, yeter benim için.”
Şimdiye kadar hiçbir kitabı okutmayı başaramamıştı kardeşine. O da, büsbütün ilgisiz kalmasın bari diyerek kendi okuduklarını, okuyarak öğrendiği her yeri, her şeyi, her akşam uyumadan önce, uyumaya dalıncaya kadar uzun uzun anlatıyordu.
“O kitaplardan birinde, kızın biri kitapçı dükkânında çalışırken, gizli gizli bütün kitapları okuyor, okuyor... Sonunda dünyanın en büyük bilim adamı oluyor.”
Alican, ablasının safdilliğine gülerek müdahale etti. ”Kızlardan bilim adamı mı olurmuş! Erkekler adam olur,” dedi.
Gülbahar bir cevap vermedi buna. Erkeklerin adam olduğu, kadınların ise sadece kadın olduğu bir dünyaydı Alican’ın dünyası. Kendince haklıydı Alican. Okuduğu kitaplarda bile, sadece kadın olmak yerine fodulluk ederek erkeklere layık adamlık mertebesine ulaşmış kadınlara da, nedense bir ayrıcalık tanınarak, kendilerinden biri olarak kabul edip bilim kadını demektense bilim adamı denilmekteydi... Lafı değiştirmek için, “Dükkânı açtıktan sonra liseye de kaydolup okuyacağım. Liseyi bitirdikten sonra ise üniversiteye arkeoloji okumaya gideceğim,” dedi.
“Ne imiş o arkakoloji...”
İlkokul beşinci sınıf öğrencisi bir çocuğa anlatılamayacak konular açmıştı. Gel de işin içinden çık şimdi!
“Arkeoloji akılsız, arkeoloji... Yani, böyle tarihi kalıntılarda kazı yaparak dünyanın en zengin definelerini ortaya çıkartacağım, demek...” diyerek, onun anlayabileceği bir dille anlatmaya çalıştı.
“Onu şimdi de yapıyorsun ya... Yapmak için üniversiteye gitmeye ne gerek var?”
“Uff! Şimdi yaptığım gibi değil. Bilimsel yani..."
Oflaya puflaya, alınlarındaki ter kalın bir toz tabakasıyla karışıncaya kadar toprağı kazmıştılar. Alican, ablasının hayallerinde yer almak istemeyerek, “yok, “ dedi, “ben toprağı böyle eşeleyip durmaktan

hoşlanmıyorum. Hem bişey de bulamıyorsun. Boşuna kaz, dur.”
Gülbahar, “ İyi. Sen keçi çobanlığına devam et...” diyerek öfkelendi.
*
Fiko dört adamıyla yan yana harabelerdeki kayalıkların eteklerine ulaştığında, Karabaş, onların düşman olduğunu hemen anlamış ve efendilerine bir zarar vereceklerinden kaygılanarak, korkup uzaklaşmaları için en gür sesiyle havlamaya başlamıştı. Kayaköy’ün köpeklerinden onu duyanlar da öyle bir havlamaya başlamışlardı ki, seslerini Muş Bulanık yolundan geçenler bile duyar olmuşlardı da, Kayaköy’de bir felaketin olduğunu anlayarak jandarmaya ihbar etmeyi düşünmeye başlamışlardı.
Bu durum Fiko’nun sinirlerini allak bullak etmişti.
İki adamını, “Susturun ulan şu iti!” diyerek kayalıklara yollarken, arkalarından da, “çobanı da alıp getirin,” diye seslendi.
*
Gülbahar, bir an eşelemeği bırakarak yukarı doğru kulak kabarttı.
Alican korkarak, “N’oldu?” diye fısıldadı.
Birden, harabelerin dışından Karabaş’ın çığlık çığlığa havlamalarını duymaya başladılar. Gülbahar, heyecanlanarak, “Keçilere bir şey oldu herhal!” deyip, ayağa kalktı.
Alican, korkuyla, “ Kurtlar sarmış olmasın?” diye atıldı.
Gülbahar, “Saçmalama! Kurt ne arasın burada? Gidip bir bakalım,” diye azarladı onu.
Bulundukları bölmeden çıkıp, yukarı çıkılan basamakları tırmanarak küçük mağaranın içine geçtiler. Küçük mağara deliğinden dışarıya göz atarak etrafta herhangi bir hareket göremeyince, sürünerek delikten dışarı çıktılar.
Karabaş, Kayalıklardan aşağı doğru durmadan havlamaktaydı. Tam kaya yamacına doğru giderek Karabaş’ın havladığı yerden bakacaklardı ki, gördükleri şey karşısında korkudan yüzlerindeki kan çekiliverdi.
Başındaki poşusuyla iriyarı bir terörist yarın tepesine kadar tırmandıktan sonra, “Isıracak köpek dişini göstermez ulen deyyus!” diye söylenerek havlamalarla üzerine hamleler yapan Karabaş’ın üzerine atıldı. Karabaş, havlamakla korkutamayacağını anladığı adamın ısırmadık yerini bırakmamasına karşın, hayatında hiç rastlamadığı kadar inatçı ve dirençli bir hasımla karşı karşıya olduğunu da anlamakta gecikmedi. Bu defa da o korkuya kapılıp kaçmaya hamletmeye başladı ama, adamın elinden kurtulup uzaklaşmayı başaramıyordu. Adam, nihayet tutup kavradığı hayvanı uçurumdan aşağı savurup atıverdi. Aşağılardan köpeğin son bir cıyaklaması duyuldu.